

Maren Stoffels &
Hans Kuyper

Je bent van mij!

Leopold / Amsterdam

De eerste brief

‘Moet je kijken.’ Moira keek even om zich heen en haalde de envelop met haar naam erop uit haar rugzak.

Bente bekeek de postzegel met de vlinder. Die was mooi getekend, met felle kleuren. Bente rook er zelfs even aan.

‘Wat is dit? Een liefdesbrief?’

Moira haalde haar schouders op. Toen de envelop vanochtend op de mat lag, had ze hem snel in haar jaszak gestoken. Er stond geen stempel op, dus de afzender had hem zelf in de bus gestopt.

‘Vreemde postzegel, volgens mij is dat geen echte.’

‘Hij is zelfgemaakt.’ Moira pakte de brief terug.

‘Ga je hem niet lezen?’ Bente keek nieuwsgierig.

‘Natuurlijk wel, maar niet hier.’ Moira maakte een hoofdgebaar naar de jongens uit hun klas. Straks las Dylan hem nog voor, midden op het schoolplein. Wie weet wat erin stond!

‘Misschien komt hij wel van hém.’ Bente liet haar benen bungelen en wees. Aan de overkant van het plein leunde Nino tegen het hek, met een bal aan zijn voeten.

Moira zweeg. Ze durfde niet te zeggen hoe erg ze daarop hoopte.

Ze keek nog een keer naar het handschrift, het kwam haar niet bekend voor. Jongens schreven toch nooit zo sierlijk? Misschien was het een flauwe grap van Bente, ze zag haar er zo voor aan.

‘Of hij komt van Krul,’ grapte Bente.

Moira griezelde bij de gedachte aan hun decaan, de wiskundeleraar die zelfs in de zomer wollen truien droeg. Zijn zwetende baardje en zijn grauwe haren.

‘Of van die engerd daar.’ Bente wees naar een blonde jongen, die in zijn eentje op een bankje zat. Hij droeg een overhemd en zijn haren waren netjes gekamd. Net op dat moment keek hij op. Zijn blauwe ogen staarden hen aan.

Moira ontweek zijn blik. ‘Dat is Michiel, mijn nieuwe buurjongen.’

Toen zijn moeder en hij kennis kwamen maken, had hij haar zo mysterieus aangekeken dat ze het warm en koud tegelijk had gekregen. Die avond ontdekte Moira dat ze zo in zijn kamer kon kijken, aan de overkant van de straat. Ze had even naar hem gegluurd, terwijl hij achter zijn computer zat. Michiel zat in hetzelfde jaar, maar niet bij hen in de klas.

‘Wat bof je toch.’ Bente trok een gezicht. ‘Echt een glui-perd.’

Moira keek vanuit haar ooghoeken naar Michiel, die nu boterhammen zat te eten. Nee, hij was geen type voor liefdesbrieven.

Als het een liefdesbrief wás.

‘Er komt een scout kijken bij de wedstrijd morgen.’ Bente probeerde te fluisteren, maar op de een of andere manier kon ze dat nooit. Moira gebaarde dat ze stil moest zijn, maar Bente boog zich juist naar haar toe. ‘Straks worden we uitgekozen!’

De wiskundeleraar keek naar hen. ‘En wat hebben de dames nu weer te bespreken?’

Bente trok een onschuldig gezicht. Het zag er grappig uit. ‘Niks, meneer.’

‘Hou dan je mond. Of wil je weer nablijven, Moira?’

Hè? Hoezo alleen ik? dacht Moira. Zo gaat het nou altijd. Bente loopt te smoezen en ik krijg de schuld!

Terwijl Krul opdrachten op het bord schreef, boog Bente zich opnieuw naar Moira toe.

‘Misschien mogen we wel landelijk gaan spelen.’

Moira zuchtte. Bente had het er al weken over. Zij twee zouden uitgekozen worden voor het nationale team en over de hele wereld reizen. Juichende tribunes en luxe kleedkamers met bubbelbaden.

Moira geloofde er niet zo in. Als er al een scout kwam, zou ze vast alles verkeerd doen. Een eigen doelpunt maken bijvoorbeeld. Of een misser voor open doel. Niet dat zij er niet van droomde ontdekt te worden. Voetbal was haar leven, al zo lang ze zich kon herinneren.

Toen Bente drie jaar geleden bij haar in het team kwam, werden ze vriendinnen en werd het nog leuker. Maar op school ging Bente soms bij het groepje van de populaire Roza staan. Dan keek Moira van een afstandje toe en voelde zich alleen.

‘Ik ga alleen als jij ook mag, hoor,’ zei Bente nu.

Moira lachte. Alsof Bente zou weigeren als ze zo’n kans zou krijgen. Toch voelde ze zich groeien door de opmerking van Bente.

‘Zeg, ga je die brief nog lezen?’

Opletten was er niet bij als Bente naast haar zat. Moira had de uitleg half gemist en snapte niks meer van de kriebelige cijferbrij op het bord. Dat werd dus extra uitleg van Krul. Ze rilde bij het idee.

‘Hier?’

‘Nee, natuurlijk niet. Op de wc!’

‘Dat mag niet tijdens de les.’

‘Wacht maar.’ Bente stak haar hand op en kuchte.

Krul keek geërgerd op. ‘Wat is er nu weer?’

‘Mag Moira even plassen?’

Moira keek boos naar haar. Vanuit haar ooghoeken zag ze Nino en Dylan lachen.

‘Plassen?’ Krul keek Moira doordringend aan. ‘Kan dat niet in de pauze?’

Bente gaf antwoord. ‘Ze is ongesteld, straks lekt het door.’

Wat?! De trut!

Krul kleurde en begon zelfs te stotteren. ‘O, nou dan... eh...’

10 | ‘Bedankt.’ Bente gaf Moira een duw. ‘Schiet nou op.’ Ze propte de brief in Moira’s broekzak. ‘Ik wil er straks alles over horen,’ fluisterde ze.

Moira deed het hokje op slot. Met trillende handen haalde ze de envelop uit haar zak. Ze was enorm nieuwsgierig. Zou het een liefdesbrief zijn? Wat zou Bente daar wel niet van vinden. De vlinder was prachtig getekend...

Het scheuren van de envelop echode in de holle ruimte. Het papier was gelig, alsof het al heel oud was. Het handschrift was hetzelfde als van het adres. Ze vouwde de brief uit en begon te lezen.

Lieve Angela,

Nee, wees maar niet bang: deze brief is écht voor jou. Let niet op de naam. Of let er juist wel op. Angela. Engeltje.

Ik probeer me voor te stellen waar je bent, wanneer je dit leest. Ik hoop dat je ergens buiten zit, onder een boom en tussen de wilde bloemen. En dat er dan, net als je bij de kus aan het eind gekomen bent, een vlinder op je lieve neus landt.

Bijvoorbeeld de vlinder van de postzegel. Ken je hem? Het is de *Calospilos sylvata*, maar jij mag porseleinvlinder zeggen. Ik heb er gisteren eentje gezien en dat was heel vroeg in het jaar.

Alles wordt warmer.

Misschien vind je het gek om een brief als deze te krijgen. Misschien vind je het leuk. Als je het leuk vindt, zal ik er meer schrijven. Als je het niet leuk vindt ook.

Laat het me weten. Je bedenkt wel een manier.

Liefs en een kus (daar is de porseleinvlinder al!)

Peter

PS Je weet het misschien nog niet, maar je bent van mij!

Moira las de brief een paar keer over, maar de woorden veranderden niet. Ze snapte er niks van. Wie was Peter? En Angela? Was de brief soms verkeerd bezorgd? Maar op de voorkant stond haar eigen naam. Moira. Ze bekeek de naam opnieuw. Angela. Die naam had ze nooit eerder gehoord. Angela. Engeltje? O ja, *angel* betekende engel. Dus daar had die mysterieuze schrijver het over.

Waarom hij haar niet gewoon Moira noemde begreep ze niet. Maar het was toch echt een liefdesbrief en dat maakte haar trots. Hoe vaak had ze niet op Valentijnsdag in de brievenbus gekeken? Bente kreeg er meestal wel drie of vier. Maar nu waren de rollen omgedraaid. Iemand koos voor haar en noemde haar *Engel*. Ook al snapte ze er niet veel van, haar lichaam tintelde bij het lezen van de woorden, die zo mooi en sierlijk waren.

Moira vouwde de brief op. Misschien snapte Bente er meer van.

Terwijl ze terugliep naar het lokaal gooide iemand de deur van de jongenswc's open. De klink kwam keihard tegen haar hand.

'Au!'

'Sorry. O, ben jij het?'

Moira keek plotseling in de donkere ogen van Nino. Wat deed hij nou weer hier?

'Gaat het?'

Moira wist even niks uit te brengen. Ze knikte.

'Heb je post?'

Moira keek naar de envelop in haar hand. Stom dat ze die niet had opgeborgen.

'Ja.'

Nino lachte. 'Op de wc bezorgd?'

Moira glimlachte. Ze wilde hem wel vertellen over de brief, maar dat kon natuurlijk niet.

'Moet je ook voetballen morgen?' vroeg hij.

Moira knikte. 'Er komt zelfs een scout kijken.'

Nino floot tussen zijn tanden.

'Volgens Bente worden we ontdekt.'

'En wat denk jij?'

Moira haalde haar schouders op. 'Ik weet het niet.'

'Niet zo bescheiden,' zei Nino. 'Je bent minstens even goed.'

| 13

Had hij haar zien spelen? Ze werd er verlegen van. Nino zat op dezelfde club, maar ze had hem nog nooit kunnen ontdekken aan de zijlijn.

'Berg die brief maar goed op,' zei Nino, terwijl ze samen naar het lokaal liepen. 'Straks wil Krul 'm nog lezen.'